

## Een zeemansverhaal

Het was een warme zomerdag toen mijn bemanning en ik koers zetten naar Lübeck. De vogels wekten me met hun zoete gezang. Ik stak mijn hand uit naar het nachtkastje en pakte mijn pas gewassen uniform. Het rook naar Zweedse weiden en de frisse zeebries. De zeebries van de Oostzee vond zijn weg naar mijn hut. Toen ik mijn uniform aanhad, reikte ik nog een keer om mijn baret op te zetten. Het gele kruis van het Zweedse Rijk verblindde me en ik keek omhoog naar de lucht. Ik hoopte dat het nog niet te laat was.

“Zorg goed voor jezelf, mijn lieve Kristina. Ik ga naar de dokter en breng je medicijnen mee naar huis,” dacht ik bij mezelf. Ik zette mijn baret af en hield hem tegen mijn borst. Een zware stilte omringde me. De bemanning had de opdracht gekregen om de snelste route door de Oostzee te nemen om Lübeck te bereiken - allemaal voor mijn geliefde, zieke vrouw thuis in Kalmar.

“Gustaf Jansén!” hoorde ik iemand op het bovendek naar me roepen en ik haastte me naar boven.

Ik leunde tegen de mast en keek aandachtig naar mijn bemanning. Ik zag hoe ze zelf wanhopig bezig waren om de haven te bereiken. Mijn rechterhand, Torsten, stond aan de andere kant van de mast. Zonder een woord te zeggen stond hij op en haalde iets uit zijn zak.

“Hier Gustaf, dit heb je nodig als je bij de dokter komt.”

In zijn hand zat een enveloppe, parelwit als de veren van een duif. Ik draaide de brief om en zag een bloedrode postzegel. De koninklijke zegel.

“Wat betekent dit, Torsten? Hebben we het bevel gekregen om ons terug te trekken? Die edelen kunnen naar de hel lopen. Ik heb niets meer met ze te maken!”

“Nee, ze zeggen dat dit je vrouw zal helpen. Iemand heeft je wens vertaald. Olof van de Raad heeft dit geschreven.”

Ik bekeek de brief aandachtig, slechts een paar woorden verwijderd van het redden van mijn geliefde. Olof was een kennis van mijn vrouw Kristina, en hij was de eerste die me hielp toen ze ziek werd. Hij had haar naar huis gedragen toen ze onderweg van de stad naar huis was gevallen. Nu steunde hij me door een grote som geld te doneren zodat ik Kalmar kon verlaten. In gedachten verzonken begon ik in mijn logboek te schrijven.

Ik realiseerde me niet dat het langzaam donker werd. Mijn bemanning werd steeds vermoeider. Ik stond alleen met een paar van mijn mannen tegenover de donkere omhelzing van de nacht. We konden elkaar niet zien in de duisternis die ons omringde en we moesten de sterren volgen om onze weg te vinden. Ik sloeg mijn jas strakker om me heen om warm te blijven.

- Mijn gedachten brachten me naar haar. Haar witte haren leidden me naar de plek die me weer tot leven kon brengen. De wieg van de zee kalmeerde me - want hier was ik van nut. Ik was geen geleerd man, maar de zee en de aarde waarop ik geboren was hadden me naar haar gebracht. Naar mijn geliefde Kristina

We bereikten de haven van Lübeck net toen de zon achter de horizon zakte. De reis was langer en inspannender geweest dan we hadden verwacht, maar daar, aan de kade, stonden paard en wagen te wachten. Mijn bemanning bleef aan boord, klaar om te vertrekken. Ik verliet het dek en liep alleen door de smalle straatjes, mijn hart zwaar van bezorgdheid, naar de kliniek van dokter

Heinrich. De weg naar de kliniek leek eindeloos, elke stap pijnlijk.

Ik greep in mijn uniform en haalde er een document uit met het zegel van de koningin. Met haar zegel in mijn bezit zou dokter Heinrich me zonder aarzelen geven wat ik nodig had. De eerste sterren van de nacht verlichtten de hemel toen ik eindelijk de kliniek van de dokter bereikte. Ik rende de trap op en daar stond dokter Heinrich aan het bed van zijn patiënt te wachten.

Zonder aarzelen pakte ik mijn envelop en tegelijkertijd brak mijn stem van wanhoop. Er kwam een schreeuw om hulp uit.

“Mijn vrouw... Ze is zo ziek, dokter Heinrich. U moet me helpen!” schreeuwde ik wanhopig.

De ogen van de dokter vernauwden zich terwijl hij de brief uit mijn hand nam. Zwijgend las hij de brief. Zonder een woord te zeggen, overhandigde hij me een zakje gevuld met verschillende soorten kruiden, samen met een opgevouwen briefje. Zonder het briefje te lezen nam ik het aan, maakte een diepe buiging en liep naar buiten om terug te gaan naar de haven.

Maar toen ik de straat bereikte, waren mijn paard en wagen verdwenen. Paniek greep me. Ik begon naar de haven te rennen, terwijl ik de tas die de dokter me had gegeven stevig en wanhopig vasthield. Mijn benen brandden van de inspanning toen ik bij de haven aankwam. Meteen hesen we zeil terug richting Kalmar. Het was rumoerig en iedereen schreeuwde naar elkaar om zo snel mogelijk terug te keren. Ik was dankbaar voor de steun en hulp die ik kreeg van mijn bemanning. Ik stond aan de reling, bij de dichtstbijzijnde uitgang, klaar om het medicijn aan mijn zielsverwant te geven zodra we aan wal waren.

We reisden zo snel als de wind het toeliet over de golven van de zee. De dag was kort en de zon begon in zee te zakken toen we aan de horizon de haven van Kalmar zagen. Zodra we aanlegden, wierp ik me over de reling en begon te rennen.

Ik werd begroet door de koude avondlucht van Kalmar toen ik door de haven stormde. Overal om me heen laadden zeelieden goederen uit en schreeuwden kooplui hun prijzen. Ik rende omhoog door de stad. Op het plein was het altijd druk. Het was net als anders. Sommige kooplieden bespraken luidkeels de zaken van de dag, sommige dames stonden bij een textielkraam naar stoffen te kijken, boeren verkochten vlees en groenten, zeelieden verkochten de vangst van de dag... en natuurlijk was Vader Johannes, de priester, er ook.

Toen hij me zag, tilde hij langzaam zijn hoed op en keek me aan met een droefheid in zijn ogen die ik niet begreep. Ik begreep niet wat hij bedoelde met zijn blik, en ik had geen tijd om daar achter te komen, want ik ging naar huis met de medicijnen voor mijn vrouw!

Op dat moment zag ik een lijkwagen voorbijrijden op de stoep van het plein. Ik dacht dat ik iets bekends zag - een haarlok die door de openingen stak. Ik liep langzaam naar de koets toe en zag het haar van mijn geliefde tussen de kieren uitsteken. De priester, John, keek me aan en tilde het laken op dat over de lichamen van de doden lag. Daar zag ik haar - mijn geliefde Kristina. Haar mooie groene ogen waren wit geworden als wintersneeuw en haar huid was zo bleek als alle matrozen die ik op het schip had zien sterven. Ik trilde en weigerde te accepteren wat er was gebeurd. Ik zakte op mijn knieën en schreeuwde mijn verdriet en woede uit.

Niet lang daarna vond de begrafenis plaats. De dagen waren zwaar en grijs voor me geworden. Het is niet gemakkelijk om vreugde te voelen als je hart schreeuwt van het verlies. Het enige dat het geschreeuw in mijn hart tot zwijgen kon brengen, was alcohol. Het was nu het enige dat de pijn

kon verzachten. Ik had mijn geld gegeven aan de vicieuze cirkel van alcoholverslaving. De laatste cent werd uitgegeven aan de drank.

De begrafenis werd gehouden door John in de kerk bij het kasteel. De kerk was stil en de kist bij het altaar trok mijn aandacht en die van de anderen. Ik kon niet geloven dat ik mijn vrouw had verloren. De gedachten in mijn hoofd werden steeds luider. Ik legde de rug van mijn hand tegen haar wang en voelde de koude rilling van de winter zich door mijn lichaam verspreiden. Met het geld van mijn baan kon ik haar begraven op het kerkhof en een herdenkingsdienst houden, maar meer kon ik niet doen voor mijn geliefde Kristina.

Johan kwam naast me staan en legde zijn hand op mijn schouder. Hij stonk naar kerkwijn.

- "Kom nu, mijn zoon. We moeten voor haar bidden, zodat ze met God herenigd kan worden," fluisterde Johan.

- "Wie denk je wel dat je bent, jij zondige priester! Doe niet alsof je spiritueel bent, terwijl je zelf stinkt naar de drank van de duivel. Hoe kun je in jouw toestand een begrafenis leiden?"

John vertrok zonder iets te zeggen en ik stond alleen bij het open gat in de grond.

De grond was bevroren en koud - er was geen leven meer in onze moeder aarde. Ik trok me terug uit de kerk en ging op weg naar huis. Mijn huisje was niet ver weg. Ik durfde niet in de buurt van mijn huis gezien te worden. Ik had gefaald als echtgenoot. Daarom kon ik niet terugkeren naar het huis waar zij ooit voor gezorgd had. Ik ging op een bankje liggen en viel in slaap terwijl de straten van het plein langzaam tot rust kwamen.

De volgende avond liep ik over de harde kasseienweg. Ik draaide me om en keek uit over mijn mooie stad. Ik zag de nieuw gebouwde huizen waar de burgers nu kaarsen aanstaken, wachtend tot de nacht voorbij was. Ik zag een jonge vrouw die haar kinderen omhelsde. Haar man kuste haar teder op het voorhoofd en het licht van het raam flikkerde in haar ogen. Kristina en ik hadden nooit kinderen gehad en nu was ik helemaal alleen. Ik sloeg mijn ogen neer op de grond en het schuldgevoel overviel me, waardoor elke stap zwaar en moeilijk te zetten was. Was het mijn schuld dat ze stierf? Zou ze nog geleefd hebben als ik het medicijn op tijd had kunnen halen? Mijn versleten schoenen maakten me kwetsbaar voor de sneeuw, die langzaam maar zeker mijn voeten verbrandde. Ik ging met mijn hand over mijn gebarsten lippen en vroeg mezelf af wat er anders had gekund.

Ik liep verder door de stad, met de stille winternacht als mijn enige gezelschap. In de verte zag ik het kasteel en de wachters buiten, die een vuur hadden aangestoken. Ik, een eenzame en nu arme zeeman, zou me nooit kunnen warmen bij hun vuur.

Ik kwam aan bij een oude houten schuur met een kapotte gevel. Toen ik naar binnen keek, zag ik geen licht. Toen ik binnenkwam, werd ik begroet door de andere bewoners, die al sliepen. Dit was hoe ik nu moest leven, nu ik het me niet langer kon veroorloven om in het kleine huisje te blijven waar Kristina en ik ooit hadden gewoond.

Het stonk er naar alcohol en urine. Ik ging op de grond liggen naast een magere oude man en de kou van de nacht brandde in mijn rug. Het gemis van mijn vrouw hield me lang wakker, terwijl de kou langzaam in mijn huid beet. Uiteindelijk viel ik in slaap.

Het ochtendlicht prikte in mijn ogen toen ik wakker werd. Ik stond op en trok mijn stoffige hoed op. Ik schudde hem lichtjes uit en liep naar het stadscentrum.

Op weg naar de haven opende ik mijn kleine leren tas om te zien hoeveel munten ik bij elkaar had weten te schrapen. Ik zuchtte bij de trieste aanblik van twee losse munten. De mensen op straat keken me aan en fluisterden. Ik was eraan gewend geraakt. Maar van boven naar beneden gaan was iets wat zelfs ik niet had kunnen voorzien.

Nu keken ze me allemaal aan met hun veroordelende ogen. Alcoholisme is geen populaire eigenschap.

*Een maand later*

Toen ik op het plein kwam, zag ik een nieuw havencafé. Ik ging erheen. Het was warm binnen, niet zoals het verlaten krot waarin ik had geslapen.

Het verlangen was nog steeds even groot, ondanks alle tijd die voorbij was gegaan, was ik nog steeds op zoek naar haar, ook al wist ik dat ze op me wachtte in de armen van de aarde waarop ik liep. Ik ging aan tafel zitten en zag haar in het glas voor me - een visioen geboren uit pure hallucinatie en verlangen. Haar stem was te horen in de slokken en haar prachtige ogen waren zichtbaar door de drank heen.

Ik keek in de richting van het statige gebouw aan zee - het kasteel van Kalmar. De zon ging onder boven het kasteel terwijl de duisternis langzaam de stad omhulde. Aan de horizon waren de grote zeilen van de schepen te zien. Ik liep naar het kasteel, waar wachters rustig patrouilleerden met fakkels die schitterden in de duisternis van de nachtelijke hemel.

Het was nu twee maanden geleden dat ik mijn uniform had opgehangen, kort nadat Kristina was overleden. Ik dacht dat ik nog steeds de kou van de zee in de golven kon horen. Ik had me eindelijk losgemaakt uit de greep van de alcohol, maar het gat in mijn hart was alleen maar gegroeid. Er ging geen dag voorbij zonder dat ik aan haar dacht. Dezelfde vragen bleven door mijn hoofd spoken: Was het mijn schuld? Wat had ik moeten doen om er op tijd bij te zijn? Ik mis haar zo erg. De gedachten waren overweldigend.

Toen ik boven op de heuvel bij het kasteel kwam, zag ik de zonsondergang, de boten, alle matrozen die zich haastten om de laatste van hun schepen voor die dag af te maken. Ik ging op een van de houten bankjes zitten en liet me omhullen door de rust om me heen. De vogels tsjilpten langs de kust en de lentebloemen kwamen uit de grond. Na een moment van stilte, terwijl ik naar Öland keek, maakte ik een rondje om het kasteel.

Toen ik een van de lange zijden passeerde, zag ik een oude dame tegen de kasteelmuur leunen.

“Goedenavond!” begroette ik haar plechtig.

De dame zag er vriendelijk uit. Ze keek me aan en glimlachte. Ik vroeg me af waarom ze daar alleen zat, dus ik stopte en begon met haar te praten.

Ze vertelde me dat ze Britt heette, en toen herinnerde ik me haar. Britt was een rustige maar

aangename dame met een licht kromme rug en gerimpelde wangen. Haar vriendelijke blauwe ogen hadden een mysterieuze blik en haar grijze haar bewoog zachtjes in de wind. Ik ging naast Britt zitten. Ze leek van het gezelschap te genieten - en ik ook.

“U bent de man van Kristina, is me verteld. Ze was een goede vriendin van me. Gecondoleerd met uw verlies.”

“Dank u...” antwoordde ik verdrietig.

Alleen al het horen van haar naam deed me pijn. Ik wendde mijn blik af van Britt en keek omhoog naar het grote kasteel. Nog maar een paar jaar eerder hadden we hier gestaan, hand in hand, en waren we getuige geweest van de kroning van Erik van Pommeren tot koning van Zweden, Denemarken en Noorwegen. Het was een spannende dag, niet alleen voor het koninkrijk, maar ook omdat ik die dag met mijn geliefde Kristina mocht doorbrengen.

“Ik moet je iets vertellen...” fluisterde Britt. “Het was geen ziekte die je vrouw doodde. I-”

“Wat bedoel je daarmee?” Onderbrak ik haar luid. Ik zag haar lichaam op de lijkwagen liggen. Alleen mensen die aan een ziekte zijn gestorven, mogen in de lijkwagen reizen. Je kunt nu niet komen zeggen dat ze daar niet aan gestorven is. Het heeft me veel tijd gekost om haar dood te accepteren - ik kan het gewoon niet nog een keer meemaken. Probeer me niet iets anders te vertellen!

“Luister naar me,” zei Britt.

Ze haalde diep adem en begon te praten. “Een paar dagen geleden ging ik naar de kroeg. Zoals gewoonlijk zat pastoor John, de priester, aan zijn cognac. Je weet hoe hij mompelt als hij dronken is, maar op dat moment hoorde ik hem over Kristina beginnen. Ik ging dichterbij zitten en vroeg naar haar. Toen antwoordde hij: “Hij heeft me een grote som betaald om het geheim te houden!”.

Britt slikte even voordat hij verder ging:

“Ik dreigde hem aan te geven bij de bisschop voor al het drinken, en toen vertelde hij me waar het over ging. “Hij heeft haar vermoord...” Ik wou dat ik je meer antwoorden kon geven, maar ik kreeg meer uit hem. Ik vroeg hem over wie hij het had, maar toen begon hij weer te mompelen en te ratelen.

Mijn ogen werden groot van afschuw. Wat zei ze? Wat was er met Kristina gebeurd? Kon ik echt een oude vrouw vertrouwen die ik nauwelijks kende?

“Hoe weet ik dat je niet liegt...” vroeg ik nadenkend.

Britt zuchtte.

“Als ik jou was, zou ik mij ook niet vertrouwen. Maar vraag het hem zelf. Hij zit in de kerk.”

Na een snel knikje begon ik richting de kerk te rennen. Door de straten en pleinen glipte ik langs de mensen. De kerk was nu niet ver meer. Ik opende de deuren en zag de ontzette blik op het gezicht van priester Johan toen ik zijn ceremonie onderbrak.

“Wat heb je met mijn vrouw gedaan!” . Mijn stem galmde door de stille kerk. Met zware passen naderde ik het altaar.

“Waar heb je het over? U kunt de deuren niet zo agressief openen. U wilt toch geen bevroren dienst...” De onwetendheid van de priester deed de woede in mij borrelen.

“Geef antwoord op mijn vraag! Ik weet dat het geen ziekte was die haar doodde. Wie heeft haar gedood? Zeg het me!” schreeuwde ik met een mengeling van verdriet en frustratie in mijn stem. Ik kon gefluister horen dat zich door de rijen kerkbanken verspreidde.

“Wat bezielt je, Gustaf? Ik heb geen idee wat je wilt dat ik antwoord!”

Dit was de druppel. Ik pakte een fles bier en gooide die naar de priester. Als ik eenmaal de waarheid uit hem had gekregen, zou ik het toch niet meer nodig hebben. Als ik niet zo woedend was geweest, had ik misschien mijn mond gehouden, naar huis gegaan, dronken geworden en mezelf in slaap gehuild. Maar deze keer niet. Deze keer zou ik dapper zijn. Het pad van de fles door de kerk leek eindeloos. Was ik nu een zondaar? Zou de Vader me straffen voor het kwetsen van zijn boodschapper? Misschien was het al te laat voor mij en Johan. Maar zolang mijn geliefde Kristina rustte in het paradijs van het Koninkrijk der Hemelen, was ik tevreden.

Ik had nooit gedacht dat de priester tijd zou hebben om te bukken. Of het een teken van God was of puur instinct deed er niet toe. Het glas versplinterde tegen het altaar en brak in duizenden stukjes. Spatten alcohol vlogen over het habijt van de priester. Ik aarzelde niet - er was geen tijd te verliezen. Ik rende naar het altaar en zocht verwoed naar het scherpste stuk glas. Tegelijkertijd stond priester John op en schreeuwde:

“Wat ben je in godsnaam aan het doen!”.

Slechts enkele seconden later stond ik op, het stuk glas stevig tegen zijn nek gedrukt.

“Vertel me nu - wie heeft je betaald, en waarom?”

Johan stond stokstijf, zijn ogen groot van schrik.

“Gustaf, leg dat stuk glas neer! Laten we dit onder vier ogen bespreken. Alle anderen, verlaat de kamer!” Johan's stem weerklonk tussen de muren van de kerk en de kerkbanken stroomden snel leeg.

Ik was nog steeds helemaal ontploft en zat vol adrenaline, mijn hart klopte zo hard dat ik nauwelijks mijn eigen gedachten kon horen. Maar ik liet het stuk glas langzaam zakken en stapte achteruit, weg van John. Ik kon de priester in het huis van de Heer geen pijn doen. Dan zou ik mijn Kristina nooit meer zien, nooit meer met haar herenigd worden in de hemel.

Johan liep naar de preekstoel. Ik haalde een paar keer diep adem voordat ik hem volgde en aan de andere kant ging staan. Ik legde mijn handen op de rand van de preekstoel en staarde in Johan's ogen, mijn blik ijskoud en onwrikbaar.

“Waarom?” vroeg ik luid en duidelijk. Ik weigerde mijn ogen van hem af te houden. De stilte hield aan en ik kon de aarzeling op zijn gezicht zien. Uiteindelijk opende hij zijn mond en antwoordde, met trillende stem:

“Oké, ik zal het uitleggen...”

Hij slikte even voordat hij verder ging:

“Ik zat in de biechtstoel toen er iemand binnenkwam. Zoals je weet, kan ik niet zien wie er binnenkomt, omdat ik slechts een tussenpersoon ben tussen jou en onze Heer. Maar ik hoorde zijn

stem - gedempt en mannelijk. Hij sprak over zijn zonden, zei dat hij het slachtoffer was geworden van de zeven hoofdzonden en dat hij God nu om vergeving vroeg.”

Hij vertelde ons dat hij een vrouw van het leven had beroofd. Hij zei dat hij haar twee dagen eerder had vermoord... en toen vroeg hij om vergeving, opnieuw en opnieuw. Uiteindelijk fluisterde hij haar naam.

Kristina. Kristina Jansén. ”

Zijn woorden drongen tot me door als een koude wind door merg en been. Ik voelde me leeg. Had de dame op het kasteel echt gelijk gehad?

Johan ging verder:

“Toen hij wegging, vond ik een brief op de plek waar hij had gezeten.”

Hij bukte zich naar de onderste lade van de tafel en haalde er een envelop uit. Nog voor hij kon opstaan, griste ik hem uit zijn hand. Hij was prachtig, netjes dichtgeplakt met een bloedrode koninklijke zegel. Mijn hart bonsde in mijn borstkas toen ik hem openscheurde en begon te lezen:

*Beste John Smith,*

*Aangezien je mijn belijdenis aan God hebt gehoord, beveel ik je om hierover te zwijgen! Als je ook maar één woord hierover tegen iemand zegt, steek ik je huis in brand en vertel ik de bisschop over je alcoholmisbruik. Doe ons daarom allebei een plezier door hierover te zwijgen en in plaats daarvan Gustaf en haar andere naasten te vertellen dat ze aan de ziekte is overleden.*

*Je bent gewaarschuwd!”*

Ik was met stomheid geslagen. De brief brandde tussen mijn vingers. Langzaam legde ik de brief neer op Johan's tafel, terwijl ik de tranen achter mijn oogleden voelde komen. De woede stroomde uit me, vervangen door een bodemloos verdriet.

“Het spijt me zo, Gustaf,” zei priester Johan met een lage stem en legde een hand op mijn schouder.

Iemand had echt mijn geliefde Kristina vermoord. De oude vrouw had gelijk gehad. Ik was er helemaal kapot van.

De volgende dag lag ik in mijn koude bed en dacht na over wat ik de dag ervoor had gehoord. Hoe ik ook probeerde, ik kon geen duidelijkheid vinden in de situatie. Mijn vrouw was vermoord en ik kon er niets aan doen. Er waren geen antwoorden, geen hoop en geen toekomst. >Uiteindelijk stond ik op en ging met de laatste munten die ik nog had een nieuwe fles kopen. Toen ik hem opende, zag ik het. Een brief. Ik bukte, raapte hem op en las hem:

*“We moeten opschieten, het is dringend. Ik heb een manier gevonden om meer informatie over de moordenaar te krijgen. Kom om middernacht naar de bank. Hoogachtend, Britt”.*

Toen het middernacht was, sloop ik de lege straten in. Voorbij het plein, in de richting van het kasteel, vond ik hetzelfde bankje waar me eerder de waarheid was verteld. Waar Britt me alles onthulde. Ik keek uit over de donkere velden die voor het kasteel lagen. De velden waren leeg na de oogst en niemand zou geloven dat er een figuur langzaam op me af kwam. Hij was gekleed in een lange, pikzwarte mantel met de capuchon laag getrokken. Ik had nauwelijks tijd om te reageren voordat de onbekende figuur me plotseling vastgreep en mijn mond bedekte. Mijn hart sloeg een slag over. De paniek sloeg toe. Ik probeerde me los te trekken, maar toen hoorde ik gefluister:

“Niets zeggen.”

Ik bevroor. De stem was bekend.

“Het is een wonder dat ik de tunnel gevonden heb, volg me!” fluisterde Britt.

Ik aarzelde, maar haar ogen stonden vol ernst. Dus gehoorzaamde ik.

We liepen over de velden, onze voeten zakten weg in de zachte, oneffen grond. Het maakte de wandeling zwaar. Maar al snel, verder weg van het kasteel, stopte Britt voor wat leek op een oude kasteelruïne. Ik was hier al vaak langsgelopen. Toch was de plek me tot nu toe nooit opgevallen.

“Help me de stenen te verplaatsen,” fluisterde Britt. Verscheidene bemoste stenen lagen verspreid over het terrein. Terwijl we de stenen verplaatsten, voelde ik hoe het vochtige mos op mijn handen smeerde. Nadat we de keien hadden weggedragen, kwam er een ijzeren handvat in de grond tevoorschijn. We verwijderden de laatste stenen die over het deksel lagen en duwden het handvat voorzichtig naar beneden. Het deksel werkte traag, maar we trokken het samen open. We keken naar beneden in de kuil, en binnenin was er een ladder die tot ver in de tunnels in de grond reikte.

“We moeten zorgen dat niemand weet dat we hier zijn geweest,” beval ze.

Toen we eenmaal afgedaald waren, was er niets meer te zien. Het enige wat ik voelde was baksteen om me heen. Het rook ranzig en het voelde opgesloten. Dit gevoel werd sterker naarmate we verder in de tunnel kwamen. Alleen druppels water waren te horen tussen het geluid van onze voorzichtige voetstappen. We liepen vooruit in wat wel een gang leek. Door de vele steegjes moesten we onze handen uitsteken om ervoor te zorgen dat we in het donker niet tegen de muren aanliepen.

Uiteindelijk stopte Britt in het midden van de gang. Er stond een ladder voor ons. Boven de ladder zagen we een vage glimp van licht, die we volgden. De ladder leidde naar een andere ingang, binnenin het kasteel. Boven de tunnelingang was een plank om de geheime gang te verbergen. Stilletjes werkten we samen om de plank te verplaatsen, wat verrassend moeilijk bleek te zijn. Waarschijnlijk was hij zo zwaar om indringers, wat wij op dit moment waren, tegen te houden.

In de grote slaapkamer die achter de plank tevoorschijn kwam, was niemand. De kamer zag er koninklijk uit, met roodfluwelen gordijnen en gouden details hier en daar. Het was stil en er waren geen bewakers in de buurt.

“De brief die de priester je gaf was gestempeld met een koninklijk zegel. Herinner je je de brief die de moordenaar achterliet in de biechtstoel? Dat betekent dat het hof betrokken is bij de moord, of zelfs dat de moordenaar *deel uitmaakt van* het hof! Dit is de slaapkamer van de koningin. Er is een kans dat er informatie is die u zoekt. Het paleis heeft veel bewakers en we moeten snel zijn.” legde Britt uit.

Voorzichtig rommelden we in stilte door de kamer. Het was zo stil dat ik mijn eigen hartslag kon horen, en die was niet langzaam! Wat zouden we doen als er iemand kwam? We hadden geen tijd om na te denken over eventuele *mitsen*, we moesten gewoon snel zoeken. Er lagen verschillende documenten, contracten, papieren en dergelijke op de vele planken en bureaus in de kamer. Geen spoor van moord. Ik voelde opwindend en nervositeit in mijn lichaam. Hoe lang hadden we nog? Het leek alsof er nooit een einde zou komen aan alle boeken en dossiers.

Als bij toverslag vond ik een brief met de tekst: *Over de moord, zomer 1483.*

*"Het is met het diepste verdriet dat ik deze brief schrijf. U bent een belangrijke aanwinst in de spionage van onze drie koninkrijken. De moord op mevrouw Jansen is een grote teleurstelling. Alle brieven die u heeft gestuurd kunnen uw overhaaste acties niet rechtvaardigen. Erik heeft je niet voor niets gerekruteerd. U bent een bekwaam diplomaat die herhaaldelijk loyaliteit heeft getoond. Daarom zie ik maar één geschikte oplossing: ballingschap door een buitenlandse missie naar de Republiek Novgorod. Begin met inpakken, ik stuur je binnenkort meer informatie."*

*Uwe Majesteit, Koningin Margaretha van de Koninkrijken Zweden, Denemarken en Noorwegen.*

De brief liet me in een totale shock achter. Ik had hopeloos naar antwoorden gezocht, maar kreeg alleen maar meer vragen zonder antwoorden. Wie was deze spion? Wat deed hij in het oosten? Het leidde allemaal terug naar dezelfde vraag: Waarom? Waarom had het mijn Kristina vermoord?

Britt zag mijn tranen en snelde zachtjes naar me toe om te zien wat er gebeurd was. Ze las de brief en stopte hem achter haar mantel. Ze legde haar hand op mijn schouder en zei: "Ik hoop dat je weet wat je moet doen. Je moet de waarheid vinden. Laat haar dood niet voor niets zijn, ze verdient haar gerechtigheid, wraak en eer! Nu moeten we terug, we kunnen niet veel langer blijven."

Ik wist wat ik moest doen.

*Vertaald met DeepL.com (Pro-versie)*